

„Стоянъ, млади Стоянъ, главà ми пресечи
Главà ми пресечи, назадъ не сѣ вжринамъ!“
Уме, чуде Стоянъ, нема що да чине;
Си соблече Стоянъ негоо чисто ру’о,
Та облече Стоянъ негоо мило братче,
Па го чини Стоянъ млада зеташинà.
Тогай веле Стоянъ, веле емъ говоре:
„Алалъ да ю, брату, отъ мене на тебе!“
А на невѣста-та сѣрце сѣ разшени.
Па си дойдоха ’си-ти дури дома;
Н’ една стрѣна тога венчаніе си венчатъ,
На друга-та стрѣна кѣрщеніе си кѣрщатъ.

170.

Еднаква.

Бѣла Яна дворіе ми метеше,
А Стоянъ си коня потпра’аше;
Стоянъ Янъ тога ѣ велеше:
„А егиди Яно, бѣла Яно!
Како сѣ сакафме, така сѣ зедофме,
Кука немафме, кука купифме,
Конѣи немафме, конѣи купифме,
Овци немафме, овци купифме
Овци купифме со ’се овчари;
’Се що немафме госпотъ ни даде,
Чедо отъ сѣрце госпотъ не даде,
Аль ю отъ бога, аль ю отъ люгю?“
Тога му рече уба’а Яна:
„Дейди Стояне, мой господине!
Лель ме опитвишь, ясь ке ти кажамъ,
Како я знаамъ и ти да знаишь,
Ни ю отъ бога, ни ю отъ люгю,
Тук’ ми ю ова майкина клѣтва.
Кога сумъ било лудо мало’о,
Я сумъ си било люто проклето.
Та ме повила моя-та майка
И ме леляла и ме кѣлнала,
Та що ми рекла найлоша клѣтва —